

บทที่ 6

Edgar Allan Poe (1809-1849): Dark Romanticism

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติความเป็นมาของ Edgar Allan Poe
2. ผลงานของ Edgar Allan Poe บทกวีเรื่อง Annabel Lee, The Raven และเรื่องสั้น The Tell-Tale Heart
3. ลักษณะเด่นตามแบบฉบับวรรณคดีอเมริกันสมัยโรแมนติกแนว Dark Romanticism ในบทกวี Annabel Lee, The Raven และเรื่องสั้น The Tell-Tale Heart

สาระสำคัญ

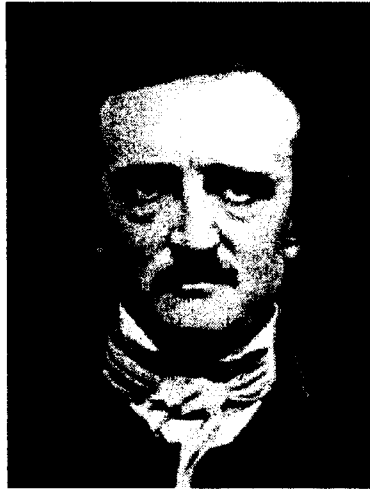
Edgar Allan Poe นักเขียนที่มีบทบาทสำคัญในสมัยโรแมนติก ผู้นำแนวการเขียนแบบใหม่ที่เน้นการนำเสนอด้านที่หม่นมัวของจิตใจมนุษย์ซึ่งทำให้วรรณคดีในสมัยนี้มีเนื้อหาที่หลากหลายและทรงพลังมากขึ้น เขาได้เขียนบทกวี และวรรณกรรมที่เป็นแบบฉบับการเขียนในสมัยปัจจุบันมากมาย เชื่อกันว่างานเขียนของเขาได้รับแรงบันดาลใจจากประสบการณ์ชีวิตอันยากลำบากของเขาเองทั้งงานเขียนที่เป็นบทกวี เรื่องสั้น และนวนิยาย ในหนังสือเล่มนี้นักศึกษาจะได้ศึกษาผลงานของนักเขียนอเมริกันคนนี้ ทั้งหมดสามผลงานด้วยกัน ประกอบด้วย Annabel Lee, The Raven และเรื่องสั้น The Tell-Tale Heart ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องสั้นอเมริกันแนวสืบสวนสอบสวนและสยองขวัญเรื่องแรก

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อจบบทที่ 6 แล้วนักศึกษาสามารถ

1. บอกประวัติของ Edgar Allan Poe ได้
2. วิเคราะห์องค์ประกอบความเป็น Dark Romanticism ที่ปรากฏอยู่ใน Annabel Lee, The Raven และ The Tell-Tale Heart ได้
3. อธิบายแนวการดำเนินเรื่องแบบ science fiction หรือ detective fiction ในเรื่องสั้น The Tell-Tale Heart ได้

Edgar Allan Poe (1809-1849)

ภาพจาก <http://www.poets.org>

Edgar Allan Poe เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม 1809 ที่บอสตัน แมสซาชูเซตส์ ในครอบครัวนักแสดงและใช้ชีวิตอยู่จนกระทั่งเสียชีวิตในเดือนตุลาคม 1849 Poe เป็นนักเขียนที่พยายามเลี้ยงตัวเองด้วยการเขียนเพียงอย่างเดียว เขามีชีวิตที่ค่อนข้างยากลำบาก เกิดมาในครอบครัวที่ผู้เป็นพ่อทอดทิ้งไปและแม่ของเขาก็เสียชีวิตเมื่อเขายังเด็ก Poe ต้องพึ่งพิงญาติของเขาที่เวอร์จิเนีย Poe มีปัญหามากมายในการใช้ชีวิตในช่วงวัยรุ่น เขาไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับญาติที่เขาอยู่ด้วยและทำให้มีปัญหาเรื่องค่าเล่าเรียน เขาพยายามสมัครเข้าเรียนโรงเรียนทหารแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเช่นกัน

หลังจากนั้น Poe หันมาสนใจงานวรรณกรรมมากขึ้น เขาเริ่มด้วยการตีพิมพ์บทกวีในปี 1827 ชื่อ *Tamberlane and Other Poems* ต่อมาได้พลิกผันตนเองมาเป็นนักวิจารณ์และได้เดินทางไปยังที่ต่าง ๆ มากมาย ได้เปิดโลกทัศน์ในโลกวรรณกรรมมากขึ้น ต่อมา Poe ได้แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องวัย 13 ของเขา Virginia Clemm ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคควินโรคในเวลาต่อมาไม่นาน เชื่อกันว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้ Poe เขียนผลงานสะท้อนใจหลาย ๆ ชิ้น ไม่ว่าจะเป็น บทกวี *Annabel Lee* หรือ *The Raven* Poe มี

ผลงานเรื่องสั้นที่ได้ชื่อว่าเป็นผลงานแนวสืบสวนสอบสวน (Science fiction) เล่มแรก ๆ ของอเมริกาชื่อ The Tell-Tale Heart และงานเขียนอีกหลายชิ้นที่เป็นแบบฉบับของวรรณคดี ลีกลับ สยองขวัญอเมริกันในปัจจุบัน เขามีบทบาทในวรรณกรรมอเมริกันสมัยโรแมนติก เนื่องจากได้นำเสนอแนวการเขียนที่เรียกว่า Gothic Fiction ซึ่งนำเสนอด้านมืดของสิ่งต่างๆ อารมณ์ที่หมองเศร้ามากกว่าความร่าเริงสดใส สิ่งลึกลับเหลือเชื่อมากกว่าเหตุและผล ดีแต่การทำบาปมากกว่าการสอนบทเรียนความดีงาม จึงนับได้ว่าผลงานของเขาสะท้อนวรรณกรรมโรแมนติกในด้านที่เป็น Dark Romanticism Poe บางครั้งได้ชื่อนักเขียนสติแตก หรือนักเขียนอมทุกข์เนื่องจากความยากลำบากในชีวิตที่เขาได้พบพบ ทำให้เขามีบุคลิกดังกล่าวซึ่งสะท้อนออกมาในงานเขียนอันหม่นมัวหากทรงพลังของเขา

1. Annabel Lee (1849)

*It was many and many a year ago,
In a kingdom by the sea,
That a maiden there lived whom you may know
By the name of ANNABEL LEE;
And this maiden she lived with no other thought
Than to love and be loved by me.
I was a child and she was a child,
In this kingdom by the sea;
But we loved with a love that was more than love-
I and my Annabel Lee;
With a love that the winged seraphs of heaven
Coveted her and me.
And this was the reason that, long ago,
In this kingdom by the sea,
A wind blew out of a cloud, chilling*

My beautiful Annabel Lee;
So that her highborn kinsman came
And bore her away from me,
To shut her up in a sepulchre
In this kingdom by the sea.
The angels, not half so happy in heaven,
Went envying her and me-
Yes!—that was the reason (as all men know,
In this kingdom by the sea)
That the wind came out of the cloud by night,
Chilling and killing my Annabel Lee.
But our love it was stronger by far than the love
Of those who were older than we-
Of many far wiser than we-
And neither the angels in heaven above,
Nor the demons down under the sea,
Can ever dissever my soul from the soul
Of the beautiful Annabel Lee.
For the moon never beams without bringing me dreams
Of the beautiful Annabel Lee;
And the stars never rise but I feel the bright eyes
Of the beautiful Annabel Lee;
And so, all the night-tide, I lie down by the side
Of my darling—my darling—my life and my bride,
In the sepulchre there by the sea,
In her tomb by the sounding sea.

บทกวีชื่อ Annabel Lee ถูกเขียนขึ้น ในปี 1849 เป็นบทกวีขนาดสั้น ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของกวีผู้นี้ เขาเชื่อว่าบทกวีที่ตินั้นไม่จำเป็นต้องยาว ชับซ้อน หรือเป็นไปตามแบบแผนดั้งเดิมคือมุ่งสอนเรื่องศีลธรรมหรือมุ่งบรรยายถึงความงามเท่านั้น หากบทกวีควรมุ่งสื่อความรู้สึกของตนเองออกมาอย่างจริงจัง บทกวี Annabel Lee กล่าวถึงความรัก ความโกรธเกรี้ยวและความตาย โดยเชื่อกันว่า Poe เขียนถึงภรรยาที่เป็นลูกพี่ลูกน้องของเขาและเสียชีวิตไปตั้งแต่วัยเยาว์

ลักษณะเด่นที่ซึ่งทำให้ Poe เป็นที่จดจำในฐานะนักเขียนสมัยโรแมนติก คือการเขียนในแนวที่เรียกว่า Dark Romanticism เช่นตอนที่ว่า

*"I was a child and she was a child,
In this kingdom by the sea;
But we loved with a love that was more than love-
I and my Annabel Lee;
With a love that the winged seraphs of heaven
Coveted her and me.
And this was the reason that, long ago,
In this kingdom by the sea,
A wind blew out of a cloud, chilling
My beautiful Annabel Lee;
So that her highborn kinsman came
And bore her away from me,"*

บทกวีแสดงถึงความรักวัยเยาว์ที่อาจถูกมองได้ว่าไม่เหมาะสมหากกวีแสดงถึงความรักอันลึกซึ้ง ที่แม้แต่สวรรค์ยังเกิดความริษยาจนมาพรากหญิงผู้เป็นที่รักไปเสียจากเขา แม้คนรักจะจากไปแต่ความรักที่เขาทั้งสองมีนั้นไม่อาจพรากจากได้ด้วยเงื้อมมือสวรรค์หรือนรก การพร่ำพรรณนาถึงความขมขื่นจากการจากพรากผู้เป็นที่รักทำให้เกิดอารมณ์หมองเศร้าในบทกวีซึ่งเป็นลักษณะของ Dark Romanticism นอกจาก Annabel Lee แล้ว Poe ยังได้เขียนบทกวีที่โดดเด่นที่สุดของเขาในปี 1845 ชื่อ The

Raven ซึ่งทำให้เขาเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง บทกวีของ Poe นอกจากจะโดดเด่นในเนื้อหาแล้วยังมีลักษณะสัมผัสแบบเสียงดนตรีที่บางครั้งเราใจให้ตื่นเต้น หรือหวาดกลัว ทั้งยังมีความโศกเศร้า ทดท้อ อย่างหลากหลายอีกด้วย เขากล่าวถึงบทกวีไว้ว่า With me poetry has not been a purpose, but a passion. บทกวีของเขาไม่ได้มีจุดประสงค์ใดเลยนอกจากการสื่อความหมายของอารมณ์ที่กวีมีอยู่อย่างท่วมท้นออกมา ในบทกวีที่นักศึกษาจะได้ศึกษาต่อไปนี้เป็นบทกวี The Raven ซึ่งกล่าวถึงชายผู้ทนทุกข์คนหนึ่งกับอีกาดำอาคันตุกะผู้มาเยือนในยามราตรี

2. The Raven

Once upon a midnight dreary, while I pondered weak and weary,
Over many a quaint and curious volume of forgotten lore,
While I nodded, nearly napping, suddenly there came a tapping,
As of some one gently rapping, rapping at my chamber door.
'Tis some visitor,' I muttered, 'tapping at my chamber door -
Only this, and nothing more.'

Ah, distinctly I remember it was in the bleak December,
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow; - vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow - sorrow for the lost Lenore -
For the rare and radiant maiden whom the angels named Lenore -
Nameless here for evermore.

And the silken sad uncertain rustling of each purple curtain
Thrilled me - filled me with fantastic terrors never felt before;
So that now, to still the beating of my heart, I stood repeating
'Tis some visitor entreating entrance at my chamber door -

Some late visitor entreating entrance at my chamber door; -
This it is, and nothing more,'

Presently my soul grew stronger; hesitating then no longer,
'Sir,' said I, 'or Madam, truly your forgiveness I implore;
But the fact is I was napping, and so gently you came rapping,
And so faintly you came tapping, tapping at my chamber door,
That I scarce was sure I heard you' - here I opened wide the door; -
Darkness there, and nothing more.

Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing,
Doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before;
But the silence was unbroken, and the darkness gave no token,
And the only word there spoken was the whispered word, 'Lenore!'
This I whispered, and an echo murmured back the word, 'Lenore!'
Merely this and nothing more.

Back into the chamber turning, all my soul within me burning,
Soon again I heard a tapping somewhat louder than before.
'Surely,' said I, 'surely that is something at my window lattice;
Let me see then, what thereat is, and this mystery explore -
Let my heart be still a moment and this mystery explore; -
'Tis the wind and nothing more!'

Open here I flung the shutter, when, with many a flirt and flutter,
In there stepped a stately raven of the saintly days of yore.
Not the least obeisance made he; not a minute stopped or stayed he;

But, with mien of lord or lady, perched above my chamber door -
Perched upon a bust of Pallas just above my chamber door -
Perched, and sat, and nothing more.

Then this ebony bird beguiling my sad fancy into smiling,
By the grave and stern decorum of the countenance it wore,
'Though thy crest be shorn and shaven, thou,' I said, 'art sure no craven.
Ghastly grim and ancient raven wandering from the nightly shore -
Tell me what thy lordly name is on the Night's Plutonian shore!'
Quoth the raven, 'Nevermore.'

Much I marveled this ungainly fowl to hear discourse so plainly,
Though its answer little meaning - little relevancy bore;
For we cannot help agreeing that no living human being
Ever yet was blessed with seeing bird above his chamber door -
Bird or beast above the sculptured bust above his chamber door,
With such name as 'Nevermore.'

But the raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only,
That one word, as if his soul in that one word he did outpour.
Nothing further then he uttered - not a feather then he fluttered -
Till I scarcely more than muttered 'Other friends have flown before -
On the morrow he will leave me, as my hopes have flown before.'
Then the bird said, 'Nevermore.'

Startled at the stillness broken by reply so aptly spoken,
'Doubtless,' said I, 'what it utters is its only stock and store,
Caught from some unhappy master whom unmerciful disaster

Followed fast and followed faster till his songs one burden bore -
Till the dirges of his hope that melancholy burden bore
Of "Never-nevermore."

But the raven still beguiling all my sad soul into smiling,
Straight I wheeled a cushioned seat in front of bird and bust and door;
Then, upon the velvet sinking, I betook myself to linking
Fancy unto fancy, thinking what this ominous bird of yore -
What this grim, ungainly, ghastly, gaunt, and ominous bird of yore
Meant in croaking `Nevermore.'

This I sat engaged in guessing, but no syllable expressing
To the fowl whose fiery eyes now burned into my bosom's core;
This and more I sat divining, with my head at ease reclining
On the cushion's velvet lining that the lamp-light gloated o'er,
But whose velvet violet lining with the lamp-light gloating o'er,
She shall press, ah, nevermore!

Then, methought, the air grew denser, perfumed from an unseen censer
Swung by Seraphim whose foot-falls tinkled on the tufted floor.
`Wretch,' I cried, `thy God hath lent thee - by these angels he has sent
thee
Respite - respite and nepenthe from thy memories of Lenore!
Quaff, oh quaff this kind nepenthe, and forget this lost Lenore!'
Quoth the raven, `Nevermore.'

`Prophet!' said I, `thing of evil! - prophet still, if bird or devil! -
Whether tempter sent, or whether tempest tossed thee here ashore,

Desolate yet all undaunted, on this desert land enchanted -
On this home by horror haunted - tell me truly, I implore -
Is there - is there balm in Gilead? - tell me - tell me, I implore!
Quoth the raven, `Nevermore.'
`Prophet!' said I, `thing of evil! - prophet still, if bird or devil!
By that Heaven that bends above us - by that God we both adore -
Tell this soul with sorrow laden if, within the distant Aidenn,
It shall clasp a sainted maiden whom the angels named Lenore -
Clasp a rare and radiant maiden, whom the angels named Lenore?'
Quoth the raven, `Nevermore.'

`Be that word our sign of parting, bird or fiend!' I shrieked upstarting -
`Get thee back into the tempest and the Night's Plutonian shore!
Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!
Leave my loneliness unbroken! - quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!
Quoth the raven, `Nevermore.'

And the raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon's that is dreaming,
And the lamp-light o'er him streaming throws his shadow on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted - nevermore!

The Raven ถูกตีพิมพ์และได้รับการยอมรับอย่างกว้างและนำชื่อเสียงมายัง
ผู้เขียนตราบเท่าปัจจุบัน แม้ในตอนนั้น Poe จะไม่ได้คำตอบแทนจากการตีพิมพ์ผลงาน

ชั้นสำคัญนี้เท่าใดนักก็ตาม บทกวีแสดงความหมายเป็นนัยทางปรัชญาเกี่ยวกับชีวิต และการจากพรากคนรักไว้หลายประการด้วยกัน

ลักษณะเด่นประการแรกคือการใช้ สัญลักษณ์วันเวลา และบรรยากาศเพื่อสร้างเรื่องราวที่น่าติดตาม เรื่องราวลึกลับแสดงด้านมืดตามแบบฉบับของ Poe เช่นตอนที่ว่า

*“Ah, distinctly I remember it was in the bleak December,
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow; - vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow - sorrow for the lost Lenore -
For the rare and radiant maiden whom the angels named Lenore -
Nameless here for evermore.”*

เขากล่าวถึงบรรยากาศหนาวเหน็บของเดือนธันวาคมซึ่งเชื่อว่าเป็นเดือนที่มีมืดมิดที่สุดแห่งปี เขาใช้บรรยากาศโศกเศร้าและเอ่ยถึงคนรักที่จากไป บรรยากาศยามค่ำคืน ชายหนุ่มผู้จมทุกข์และอีกาคำ เป็นองค์ประกอบที่ลงตัวสำหรับการเขียนบทกวีแนว Gothicism

นอกจากบรรยากาศอันน่าหวาดกลัวแล้วเขายังได้เขียนถึงปรัชญาบางประการที่อาจตีความได้จากตัวละครในเรื่อง เช่น ชายหนุ่มนักศึกษา การอ่านหนังสือและ รูปปั้นเทพีแห่งสติปัญญาที่อีกาบินมาเกาะ และคำตอบที่อีกาเพียรตอบให้กับชายหนุ่มผู้หมองเศร้าว่า Nevermore อาจเสียดสีถึงการจมทุกข์คร่ำครวญถึงผู้จากพรากไปด้วยความตายว่าไม่มีทางหวนคืน หากตัวละครหนุ่มก็ยังเพียรถามราวกับเขาเสียดสี Poe แสดงให้เห็นถึงตัวละครที่พรั่นพรอนาถึงไม่เพียงแต่คนรัก หากยังเป็นมิตรสหายที่จากไปไม่หวนกลับและแสดงให้เห็นว่าตัวละครหนุ่มยังยึดติดกับคนเหล่านั้น

*“But the raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only,
That one word, as if his soul in that one word he did outpour.
Nothing further then he uttered - not a feather then he fluttered -*

*Till I scarcely more than muttered 'Other friends have flown before -
On the morrow he will leave me, as my hopes have flown before.'
Then the bird said, 'Nevermore.'"*

Poe แสดงลักษณะที่เป็น Dark Romanticism มากขึ้นในตอนท้าย ทำให้บทกวีมีความน่าตื่นเต้นเมื่อชายหนุ่มกล่าวว่าวิญญาณของเขาตกอยู่ภายใต้เงื้อมเงาปีกของอิกาดำที่เกาะนิ่งสนิทอยู่บนรูปปั้น บัดนี้อิกานั้นเป็นดังปีศาจร้ายที่ครอบงำชีวิตเขาให้โศกเศร้าหม่นหมองสืบไป

*"And the raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon's that is dreaming,
And the lamp-light o'er him streaming throws his shadow on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted - nevermore!"*

ในตอนต่อไปนักศึกษาจะได้ลองอ่านผลงานที่เป็นร้อยแก้วของ Poe ซึ่งนับเป็นต้นแบบของเรื่องสืบสวนสอบสวนที่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน เรื่องสั้นที่เลือกมาไว้ในหนังสือเล่มนี้ชื่อ The Tell-Tale Heart เป็นเรื่องราวลึกลับสยองขวัญที่แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในตัวละครเอกของเรื่องผู้ไม่สามารถแยกเรื่องจริงกับจินตนาการอันบิดเบี้ยวของตนเองออกจากกันได้ เรื่องสั้น The Tell-Tale Heart ของ Poe นับเป็นงานเขียนแนวลึกลับ สยองขวัญเรื่องแรกๆ ในประวัติศาสตร์วรรณกรรมอเมริกัน เป็นงานเขียนเชิงจิตวิทยา ที่แสดงความซับซ้อนในใจมนุษย์ซึ่งได้รับอิทธิพลจากนักจิตวิเคราะห์เลื่องชื่อชาวออสเตรียซิกมันด์ ฟรอยด์ ผลงานของ Poe มีชื่อเสียงอย่างมากในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเชื่อว่าจะได้รับความนิยมสูงกว่าแม้กระทั่งในสหรัฐอเมริกาเอง

3. THE TELL-TALE HEART (1843)

TRUE! --nervous --very, very dreadfully nervous I had been and am; but why will you say that I am mad? The disease had sharpened my senses --not destroyed --not dulled them. Above all was the sense of hearing acute. I heard all things in the heaven and in the earth. I heard many things in hell. How, then, am I mad? Hearken! and observe how healthily --how calmly I can tell you the whole story.

It is impossible to say how first the idea entered my brain; but once conceived, it haunted me day and night. Object there was none. Passion there was none. I loved the old man. He had never wronged me. He had never given me insult. For his gold I had no desire. I think it was his eye! yes, it was this! He had the eye of a vulture --a pale blue eye, with a film over it. Whenever it fell upon me, my blood ran cold; and so by degrees --very gradually --I made up my mind to take the life of the old man, and thus rid myself of the eye forever.

Now this is the point. You fancy me mad. Madmen know nothing. But you should have seen me. You should have seen how wisely I proceeded --with what caution --with what foresight --with what dissimulation I went to work! I was never kinder to the old man than during the whole week before I killed him. And every night, about midnight, I turned the latch of his door and opened it --oh so gently! And then, when I had made an opening sufficient for my head, I put in a dark lantern, all closed, closed, that no light shone out, and then I thrust in my head. Oh, you would have laughed to see how cunningly I thrust it in! I moved it slowly --very, very slowly, so that I might not disturb the old man's sleep. It took me an hour to place my whole head within the opening so far that I could see him as he lay upon his bed. Ha! would a madman have been so wise as this, And then, when my head was well in the room, I undid the lantern cautiously--oh, so

cautiously --cautiously (for the hinges creaked) --I undid it just so much that a single thin ray fell upon the vulture eye. And this I did for seven long nights -- every night just at midnight --but I found the eye always closed; and so it was impossible to do the work; for it was not the old man who vexed me, but his Evil Eye. And every morning, when the day broke, I went boldly into the chamber, and spoke courageously to him, calling him by name in a hearty tone, and inquiring how he has passed the night. So you see he would have been a very profound old man, indeed, to suspect that every night, just at twelve, I looked in upon him while he slept.

Upon the eighth night I was more than usually cautious in opening the door. A watch's minute hand moves more quickly than did mine. Never before that night had I felt the extent of my own powers --of my sagacity. I could scarcely contain my feelings of triumph. To think that there I was, opening the door, little by little, and he not even to dream of my secret deeds or thoughts. I fairly chuckled at the idea; and perhaps he heard me; for he moved on the bed suddenly, as if startled. Now you may think that I drew back --but no. His room was as black as pitch with the thick darkness, (for the shutters were close fastened, through fear of robbers,) and so I knew that he could not see the opening of the door, and I kept pushing it on steadily, steadily. I had my head in, and was about to open the lantern, when my thumb slipped upon the tin fastening, and the old man sprang up in bed, crying out --"Who's there?"

I kept quite still and said nothing. For a whole hour I did not move a muscle, and in the meantime I did not hear him lie down. He was still sitting up in the bed listening; --just as I have done, night after night, hearkening to the death watches in the wall.

Presently I heard a slight groan, and I knew it was the groan of mortal terror. It was not a groan of pain or of grief --oh, no! --it was the low stifled sound

that arises from the bottom of the soul when overcharged with awe. I knew the sound well. Many a night, just at midnight, when all the world slept, it has welled up from my own bosom, deepening, with its dreadful echo, the terrors that distracted me. I say I knew it well. I knew what the old man felt, and pitied him, although I chuckled at heart. I knew that he had been lying awake ever since the first slight noise, when he had turned in the bed. His fears had been ever since growing upon him. He had been trying to fancy them causeless, but could not. He had been saying to himself --"It is nothing but the wind in the chimney --it is only a mouse crossing the floor," or "It is merely a cricket which has made a single chirp." Yes, he had been trying to comfort himself with these suppositions: but he had found all in vain. All in vain; because Death, in approaching him had stalked with his black shadow before him, and enveloped the victim. And it was the mournful influence of the unperceived shadow that caused him to feel --although he neither saw nor heard --to feel the presence of my head within the room.

When I had waited a long time, very patiently, without hearing him lie down, I resolved to open a little --a very, very little crevice in the lantern. So I opened it --you cannot imagine how stealthily, stealthily --until, at length a simple dim ray, like the thread of the spider, shot from out the crevice and fell full upon the vulture eye.

It was open --wide, wide open --and I grew furious as I gazed upon it. I saw it with perfect distinctness --all a dull blue, with a hideous veil over it that chilled the very marrow in my bones; but I could see nothing else of the old man's face or person: for I had directed the ray as if by instinct, precisely upon the damned spot.

And have I not told you that what you mistake for madness is but over-acuteness of the sense? --now, I say, there came to my ears a low, dull, quick sound, such as a watch makes when enveloped in cotton. I knew that sound

well, too. It was the beating of the old man's heart. It increased my fury, as the beating of a drum stimulates the soldier into courage. But even yet I refrained and kept still. I scarcely breathed. I held the lantern motionless. I tried how steadily I could maintain the ray upon the eve. Meantime the hellish tattoo of the heart increased. It grew quicker and quicker, and louder and louder every instant. The old man's terror must have been extreme! It grew louder, I say, louder every moment! --do you mark me well I have told you that I am nervous: so I am. And now at the dead hour of the night, amid the dreadful silence of that old house, so strange a noise as this excited me to uncontrollable terror. Yet, for some minutes longer I refrained and stood still. But the beating grew louder, louder! I thought the heart must burst. And now a new anxiety seized me --the sound would be heard by a neighbor! The old man's hour had come! With a loud yell, I threw open the lantern and leaped into the room. He shrieked once --once only. In an instant I dragged him to the floor, and pulled the heavy bed over him. I then smiled gaily, to find the deed so far done. But, for many minutes, the heart beat on with a muffled sound. This, however, did not vex me; it would not be heard through the wall. At length it ceased. The old man was dead. I removed the bed and examined the corpse. Yes, he was stone, stone dead. I placed my hand upon the heart and held it there many minutes. There was no pulsation. He was stone dead. His eye would trouble me no more.

If still you think me mad, you will think so no longer when I describe the wise precautions I took for the concealment of the body. The night waned, and I worked hastily, but in silence. First of all I dismembered the corpse. I cut off the head and the arms and the legs.

I then took up three planks from the flooring of the chamber, and deposited all between the scantlings. I then replaced the boards so cleverly, so cunningly, that no human eye --not even his --could have detected any thing wrong. There was

nothing to wash out --no stain of any kind --no blood-spot whatever. I had been too wary for that. A tub had caught all --ha! ha!

When I had made an end of these labors, it was four o'clock --still dark as midnight. As the bell sounded the hour, there came a knocking at the street door. I went down to open it with a light heart, --for what had I now to fear? There entered three men, who introduced themselves, with perfect suavity, as officers of the police. A shriek had been heard by a neighbor during the night; suspicion of foul play had been aroused; information had been lodged at the police office, and they (the officers) had been deputed to search the premises.

I smiled, --for what had I to fear? I bade the gentlemen welcome. The shriek, I said, was my own in a dream. The old man, I mentioned, was absent in the country. I took my visitors all over the house. I bade them search --search well. I led them, at length, to his chamber. I showed them his treasures, secure, undisturbed. In the enthusiasm of my confidence, I brought chairs into the room, and desired them here to rest from their fatigues, while I myself, in the wild audacity of my perfect triumph, placed my own seat upon the very spot beneath which reposed the corpse of the victim.

The officers were satisfied. My manner had convinced them. I was singularly at ease. They sat, and while I answered cheerily, they chatted of familiar things. But, ere long, I felt myself getting pale and wished them gone. My head ached, and I fancied a ringing in my ears: but still they sat and still chatted. The ringing became more distinct: --It continued and became more distinct: I talked more freely to get rid of the feeling: but it continued and gained definiteness --until, at length, I found that the noise was not within my ears.

No doubt I now grew very pale; --but I talked more fluently, and with a heightened voice. Yet the sound increased --and what could I do? It was a low,

dull, quick sound --much such a sound as a watch makes when enveloped in cotton. I gasped for breath --and yet the officers heard it not. I talked more quickly --more vehemently; but the noise steadily increased. I arose and argued about trifles, in a high key and with violent gesticulations; but the noise steadily increased. Why would they not be gone? I paced the floor to and fro with heavy strides, as if excited to fury by the observations of the men --but the noise steadily increased. Oh God! what could I do? I foamed --I raved --I swore! I swung the chair upon which I had been sitting, and grated it upon the boards, but the noise arose over all and continually increased. It grew louder --louder --louder! And still the men chatted pleasantly, and smiled. Was it possible they heard not? Almighty God! --no, no! They heard! --they suspected! --they knew! --they were making a mockery of my horror!--this I thought, and this I think. But anything was better than this agony! Anything was more tolerable than this derision! I could bear those hypocritical smiles no longer! I felt that I must scream or die! and now -- again! --hark! louder! louder! louder! louder!

"Villains!" I shrieked, "dissemble no more! I admit the deed! --tear up the planks! here, here! --It is the beating of his hideous heart!"

Edgar Allan Poe เขียนเรื่องสั้นแนวลึกลับสอบสวนเรื่องแรกของอเมริกาที่เลื่องลือชื่อ "The Tell-Tale Heart" ในปี 1843 โดยใช้เทคนิค First-person narrative โดยตัวละครไม่ทราบชื่อ เรื่องสั้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะความผิดปกติทางจิตของตัวละครเอก ซึ่งเป็นฆาตกรผู้ฆ่าชายชราที่เป็นเพื่อนบ้านของเขาเอง จากความหมกมุ่นและผิดปกติทางจิตใจของที่ทำให้เขาเชื่อว่าดวงตาข้างหนึ่งของชายชรานั้นมุ่งร้ายต่อเขา

"I loved the old man. He had never wronged me. He had never given me insult. For his gold I had no desire. I think it was his eye! yes, it was this! He had the eye of a vulture --a pale blue eye, with a film over it. Whenever it fell upon

me, my blood ran cold; and so by degrees --very gradually --I made up my mind to take the life of the old man, and thus rid myself of the eye forever."

ทำให้ตัวละครชายผู้นี้ตัดสินใจวางแผนฆาตกรรมชายชราเสียเพื่อกำจัดดวงตาดังกล่าว Edgar Allan Poe บรรจงเขียนให้ตัวละครนำทำการวางแผนการฆาตกรรมอย่างแนบเนียนและชาญฉลาด เขากล่าวไว้ว่าเขาวางแผนอย่างรอบคอบแยบยลเพื่อที่จะก่ออาชญากรรมที่สมบูรณ์แบบจึงเป็นไปได้เลยที่เขาจะเป็นคนบ้า ตรงกันข้ามเขามีความเชื่อว่าเขาเป็นอัจฉริยะ กลวิธีในการเขียนที่ใช้ตัวละครดังกล่าวพูดคุยกับตัวเองแสดงให้เห็นถึงความผิดปกติภายในจิตใจที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นในการติดตาม

การเฝ้ารอโอกาสในการฆาตกรรมชายชราเป็นเวลาถึงเจ็ดคืนเพื่อกำจัดดวงตาดังกล่าวดำเนินไปอย่างน่าหวาดกลัว Poe บรรยายถึงชายชราผู้เคราะห์ร้ายที่ผวาตื่นในยามตีกรรวกับรู้ชะตากรรมตนเองและเฝ้าปลอบประโลมตนเองจากความหวาดกลัวว่า

"It is nothing but the wind in the chimney --it is only a mouse crossing the floor," or "It is merely a cricket which has made a single chirp."

Poe แสดงลักษณะเด่นของการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมอันเกิดจากความบิดเบี้ยวในจิตใจของตัวละครในเรื่อง ผ่านการดำเนินเรื่องอย่างรวบรัด ตื่นเต้น รั้าใจโดยเฉพาะในฉากที่ตัวละครเอกลงมือฆาตกรรมชายชราเขาได้ เขียนไว้อย่างรั้าใจว่า

"The old man's hour had come! With a loud yell, I threw open the lantern and leaped into the room. He shrieked once --once only. In an instant I dragged him to the floor, and pulled the heavy bed over him. I then smiled gaily, to find the deed so far done. But, for many minutes, the heart beat on with a muffled sound. This, however, did not vex me; it would not be heard through the wall. At length it ceased. The old man was dead. I removed the bed and examined the corpse. Yes, he was stone, stone dead. I placed my hand upon the heart and held it there many minutes. There was no pulsation. He was stone dead. His eye would trouble me no more."

นอกจากลักษณะความผิดปกติทางจิตที่แสดงออกมาผ่านคำพูดของตัวละครแล้ว ตัวละครชายคนนี้ของ Poe ยังแสดงความฉลาดหลักแหลมอันน่ากลัวไว้อีกเช่นตอนที่เขารื้อร่างของชายชราหลังจากฆ่าเขาแล้ว

"If still you think me mad, you will think so no longer when I describe the wise precautions I took for the concealment of the body. The night waned, and I worked hastily, but in silence. First of all I dismembered the corpse. I cut off the head and the arms and the legs. I then took up three planks from the flooring of the chamber, and deposited all between the scantlings. I then replaced the boards so cleverly, so cunningly, that no human eye --not even his --could have detected any thing wrong. There was nothing to wash out --no stain of any kind --no blood-spot whatever. I had been too wary for that. A tub had caught all --ha! ha!"

ลักษณะของการสืบสวนสอบสวนในเรื่องสั้น "The Tell-Tale Heart" นี้ แสดงออกมาในตอนท้ายเมื่อเขาได้พบกับนายตำรวจที่เข้ามาตรวจสอบบ้านชายชราเนื่องจากมีเพื่อนบ้านแจ้งว่าได้ยินเสียงร้องเมื่อคืนก่อน เขาได้สร้างทำตัวเป็นเพื่อนบ้านที่ดีและเชื่อเชิญนายตำรวจให้เข้ามาตรวจตราทุกที่ ทุกอย่างล้วนเป็นไปตามแผนการอันชาญฉลาดของเขา จนกระทั่งตัวละครเอกได้แสดงอาการผิดปกติออกมา อาการปวดศีรษะและการได้ยินเสียงหลอนที่ผู้อื่นไม่ได้ยิน เสียงที่เขาเชื่อว่าเป็นเสียงเดินของหัวใจชายชราที่เป็นเหยื่อความบ้าคลั่งของเขา เสียงนั้นทำให้เขาโพล่งความจริงออกมาในที่สุด

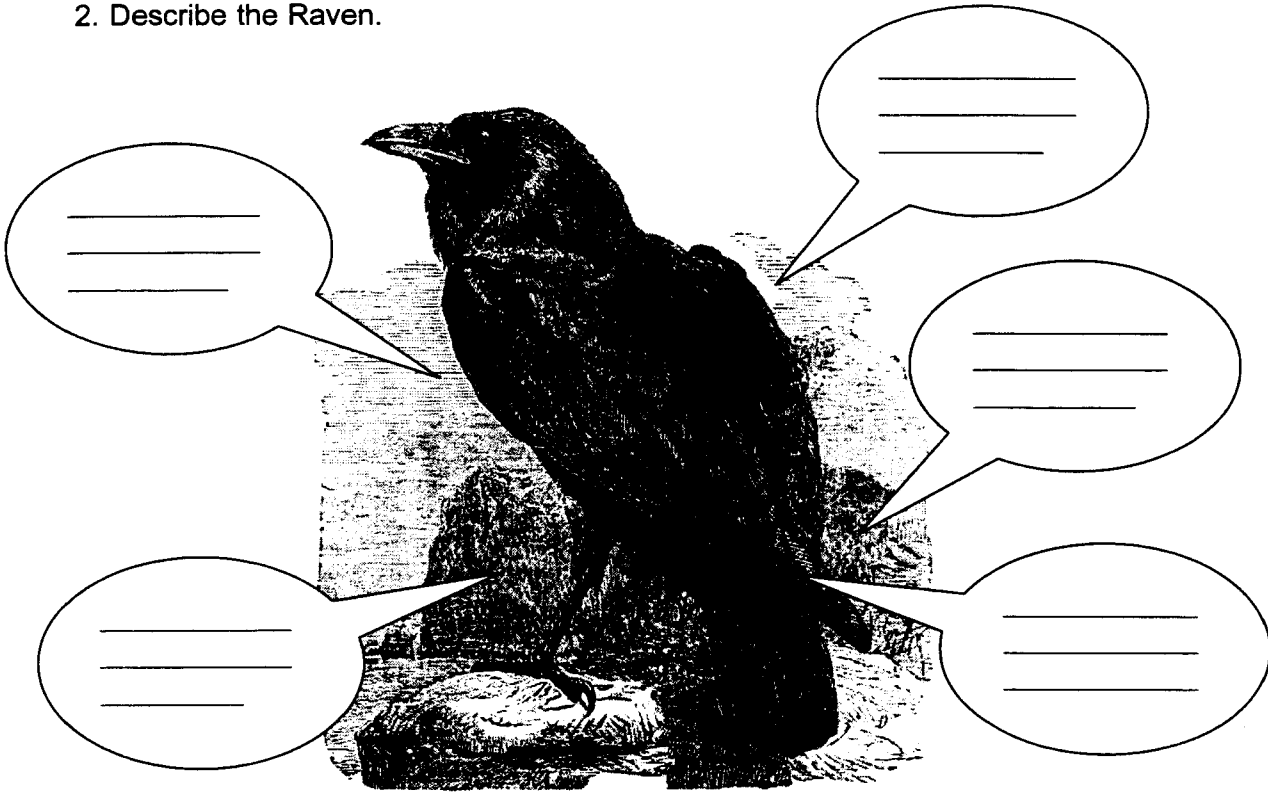
การดำเนินเรื่องอันแปลก ไร้ใจ และแยบยลนี้เป็นแบบฉบับของ Poe ที่เป็นต้นแบบของการเขียนบันเทิงคดีแนวสืบสวนสอบสวนในปัจจุบัน

ผลงานอื่น ๆ ที่น่าสนใจของ Edgar Allan Poe

1. The Fall of the House of Usher
2. The Murders in the Rue Morgue
3. A Dream within a Dream
4. Ulalume

2. Describe the Raven.

הורפאת <http://www.fromoldbooks.org>

3. What makes "The Tell-Tale Heart" a good science fiction short story?

---

4. Find five symbols from "The Raven" and explain their meaning.

Symbols	Meaning
1. _____ _____ _____	_____ _____ _____
2. _____ _____ _____	_____ _____ _____
3. _____ _____ _____	_____ _____ _____
4. _____ _____ _____	_____ _____ _____
5. _____ _____ _____	_____ _____ _____

